

Acció CIUTADANA

SETMANARI REPUBLICÀ FEDERAL

Olot, 2 d'Agost 1930.—Subscripció 5 ptes. l'Any. Número solt 10 cts.—Redacció i Administració, Concentració Republicana—Any I.—Núm. XXIII

No pot ésser que un règim que ha presenciat impassible els atropells de la Dictadura al sentiment català, sigui el que doni satisfacció a aquest sentiment, indubtable, llegendim.

Miquel Maura

(De «La Rambla».)

Organitzacions socials

I

PERSISTIRAN les crisis socials mentre l'actual estructuració econòmica de l'Estat respongui sols, a l'interés egoista de la Societat no productiva i no procuri esdevenir al centre d'intercanvi, qui faciliti la mútua col·laboració entre els seus associats, regits per una administració local completament autònoma.

Es inútil, per tant, que els Estats no industrials s'esforcin en donar una solució a la qüestió plantejada per els *sense-feina*; toparan sempre amb la barrera dels interessos creats i la temença d'arribar evolucionadament a la seva anul·lació definitiva, no els permetrà implantar les mesures convenients, que haurien de consistir forçosament, donada la seva naturalesa administrativa, o bé en una super-producció, potser innecessària per el mercat, o en una reducció d'hores de treball que repercutiria en els *valors moneda* de les subsistències i agravaria el fet, tota vegada que les possibilitats econòmiques de l'individu serien en un desequilibri més accentuat.

Si avui, l'obrer es trobés en unes condicions culturals millors de les que posseeix, el problema seria fàcilment arranjat amb una acció revolucionària. El cas, però, és que les organitzacions sindicals s'han preocupat fins ara, tan sols d'obtenir unes millores materials i han descuidat la feina de despertar consciències per mitjà d'escoles i associacions socials, les quals haurien estat factibles amb un insignificant esforç.

Ara el desig de la dignificació obrera solament té un camí, que ens pot donar una prèvia solució i que és la clau que ha de dur-nos a un règim més perfecte: El cooperativisme, o sigui la col·laboració *desinteressada* de la nostra individualitat en tots els aspectes de la vida.

Mancomunant l'acció i el nostre esforç material, les organitzacions obreres industrialment, poden equiparar els nuclis fabrils més importants, on ja molts problemes no podrien subsistir per el fet que complementant-se amb cooperatives de consum i d'obriers del camp, les coses tindrien solament un valor necessari, que graduaria l'intercanvi mutu. Seria, aleshores, possible aprofitar els progressos de la ciència, sense tèmer una repercussió econòmicament perillosa com avui absurdament succeeix, en que la perfecció de la maquinària, en lloc de reduir l'esforç de l'home, l'elimina, i fa que s'augmenti el nombre dels que són en atur forçós, esdevenint únicament un benefici particular i no col·lectiu com pertocaria.

Engels, escrivia:—“Quan la producció s'organitzi de nou, sobre la base d'una lliure i equitativa associació dels productors, la màquina estatal serà passada al museu d'antiguitats, no pas però, de sobte, sinó pausadament i destruint en el seu procés tota diferència de classes—.

En l'ordre cultural, el cooperativisme és l'únic camí que pot salvar els prejudicis que en interés de l'Estat constituit ens són sumministrats en l'ensenyança. Establint, a compte del règim cooperatiu, les escoles d'Arts i Oficis convenients, seria possible, per el fet que el mateix règim ens col·locaria, que tothom es trobés en la feina que preferís.

Aleshores serien aconseguibles a tothom, segons la disposició intel·lectual de cadascú, tots els camins de les Arts i de les Ciències.

El cooperativisme té una divisa vella, però que el fet de no haver-la pogut veure encara practicament plasmada té sempre un sentit nou.

Un per tots i tots per un; essencialment aquesta oració, sintetitza tot un programa de penetració ideal, que disortadament avui encara no és possible.

Si volem prosseguir la nostra via fitant a l'horitzó la teiera del nostre alliberament ideal i material, convé que ens despullem de tots els egoismes particulars que la societat d'ara ens té contagiats, i que oprimeixen, com una carcassa, la nostra voluntat sentimental.

Aquesta feina, però, no podem pas fer-la de sobte, i no podem tampoc esperar amb els braços plegats que vingui una hora oportuna; és convenient que demostrem amb fets la nostra decissió, organitzant-nos i actuant ja en la formació d'unes associacions de cultura social, on poguem apendre el vertader sentit de la llibertat individual i ens en poguem sincerament possessionar, de manera, que sense considerar-ho cap sacrifici, estiguem disposats a una lluita comuna que reportarà a la fi el nostre benestar.

A. DOT-ARXÉ

L'afirmació de Castrovido

Roberto Castrovido, il·lustre republicà madrileny, ha demostrat posseir un coneixement molt exacte de la política de Catalunya al manifestar, en unes declaracions fetes fa algunes setmanes a un redactor de *La Nau*, i confirmades per ell mateix en un article publicat a *El Progreso*, que, al seu entendre, el motiu principal per mor del qual els republicans de Catalunya no havien volgut subscriure el pacte de solidaritat o unió *nacional* republicana radicava tant o més que en la manca d'afirmacions autonomistes per part dels solidaris com en la presència del senyor Lerroux en el directori d'aquesta nova solidaritat o unió.

Resulta evident que amb una veritable intel·ligència de tots els partits republicans peninsulars, —i entre aquests partits cal comptar-hi el partit socialista espanyol i els diferents nuclis socialistes de Catalunya—, seria molt més probable la instauració de la República que sense la referida intel·ligència. Aquesta afirmació és tant plena de sentit comú que, a primera vista, sembla que així que es constituís una veritable solidaritat o unió *peninsular* republicana, i aquesta afirmés ben alt la seva voluntat de reconèixer un règim d'amplia autonomia política a favor de Catalunya, cap obstacle es presentaria ja per tal que entressin a aquest gran moviment peninsular no sols els partits agrupats dins la titolada *Esquerra Republicana* si no àdhuc la mateixa *Acció Catalana*. Hi ha, però, la dificultat exposada pel senyor Castrovido amb tota franquesa; la presència del senyor Lerroux, el trist paper del qual en la política contemporània de Catalunya està a la memòria de tothom.

I bé, ¿què cal fer doncs? perquè ens sàpiga o no ens sàpiga greu la veritat és que el senyor Lerroux constitueix encara una valor de primer ordre dins del republicanisme de fora de Catalunya. ¿Cal continuar barallant-nos? Barallem-nos doncs, però entretant és gairebé segur que els obstacles tradicionals que tots volem aparitar restaran incommovibles. El senyor Lerroux i nosaltres tindrem la satisfacció de no haver deposat les nostres velles hostilitats però el règim simbolitzat pel monastir de l'Escorial no és pas gaire probable que se'n vagi a la posta. ¿Cal desenterrar de nou els tòpics cucutescos de vint anys enrera? Siguem-hi, però mentrestant potser haurem perdut una oportunitat única per a instaurar sobre les terres peninsulars un règim de lliure confederació republicana i després ens haurem de consolar amb les petites concessions parcials, —sempre aixecades damunt la sorra—, que la Lliga regionalista, amb l'ajuda de tots nosaltres, aconseguixi arrencar dels governs de la monarquia.

Crec que, especialment després dels 6 anys de la primera dictadura, ja és hora que es faci política de debó. Vull dir política encaminada a portar a la realitat els ideals que es proclamen, no política la finalitat de la qual sigui únicament fer literatura i passar el temps. Els partits republicans de Catalunya, des d'*Acció Catalana* fins

a l'Unió Socialista de Catalunya, han proclamat tots, després de la caiguda de Primo de Rivera, que ells col·laborarien amb tota lleialtat i entusiasme a la constitució d'una confederació peninsular republicana dins la qual les diferents nacionalitats i regions de la península poguessin viure dignament i lliurement. Toca ara al senyor Lerroux fer el gest que li correspon en aquestes hores històriques. Un gest de gran polític i de veritable home d'estat. I aquest gest no hauria d'ésser precisament el repetir, per centèsima vegada, que ell es fa seu el programa federalista de Pi i Margall. El gest que en aquests moments crucials hauria de portar a cap don Alexandre Lerroux, hauria d'ésser renunciar per sempre més a immiscuir-se en la política interior de Catalunya. Ja és hora que el senyor Lerroux i tots els republicans espanyols es convencin que en l'estat a que ha arribat el renaixement nacional del nostre poble, els republicans i socialistes de Catalunya si bé no tindriem inconvenient en subscriure, en determinades circumstàncies, els pactes i les intel·ligències necessaris amb els partits republicans i socialistes genuïnament castellans, vull dir establerts fora de Catalunya; en canvi, no volem tractes de cap mena amb els republicans anticatalans i assimilistes establerts a Catalunya, per més federalistes i autonomistes que es diguin.

Cregui'ns, don Alexandre Lerroux: en lloc de voler treballar tots el mateix troç de camp, valdria més que en féssim dues parts i que cadascú treballés la part que li correspongui. A Andalusia, per exemple, resten encara moltes ciutats i viles on el sentiment republicà amb prou feines si existeix. Preferible, doncs, que en lloc de destorbar-nos els uns als altres, vulgui el senyor Lerroux esmerçar la seva activitat política en intensificar el sentiment ciutadà i republicà dels pobles castellans de la península, i nosaltres ja cuidariem de convèncer a la gent de Catalunya que no es deixi atabalar una vegada més amb els oportunistes i habilitats de la Lliga Regionalista.

Aquesta separació d'ocupacions no hauria d'ésser obstacle, ans el contrari, per a ajudar-nos mútuament, sempre que les circumstàncies ho fessin necessari. Adhuc si un determinat dia es cregués convenient celebrar a Madrid mateix un gran aplec de totes les forces republicanes de la península (no una d'aquelles tradicionals *asambleas nacionales de Unión Republicana*) estem gairebé segurs que els partits republicans de Catalunya no deixarien d'enviar-hi nodrides i selectes representacions.

Una gran solidaritat peninsular republicana bastida sobre la diversitat de nacionalitats peninsulars, no sols representaria una veritable aliança entre les autèntiques democràcies de Castella i Catalunya, sinó que serviria també per tal de reanimar la fe de les masses republicanes de totes les terres hispàniques, i tindria també la virtut de convèncer a tota l'opinió de la península que es va de debó a la restauració de la República.

R RÀFOLS CAMÍ

Olot, 28 Juliol 1930.

Inútils equilibris

Senyor General Berenguer; senyors ministres que actualment regiu els destins polítics d'aquesta càdica Espanya: on és la normalitat que ens prometerau? Fa prop de mig any que la esperem com un manà que ens hagués de caure del cel, però l'anyorada normalitat no vé! O és que l'estat actual de coses, segons vós, segons tots vosaltres, excel·lentíssims senyors ministres, es ja la normalitat?

Senyor President del Consell: senyors de l'actual *tinglado* ministerial: fa gairebé set anys que vivim dintre un règim d'excepció: sense

Constitució, sense Corts, sense una premsa lliure ni amb garanties personals per a manifestar públicament les nostres idees! Enllà de les fronteres hi ha uns homes que anhelan tornar i no poden, per una vostra manca de magnanimitat i de coratge! Entre les reixes de les nostres presons n'hi ha una pila d'altres que es consumeixen ignoscentment pel sol delictes de voler airejar l'atmosfera enarida d'aquesta pobre Espanya! Senyor General Berenguer! Això no és, no podrà ésser mai la normalitat! Què espereu, doncs?

Fa set anys que totes les coses d'Espanya es resolen (o no es resolien) a l'ombra. Fa set anys que el poble no sap res de res, que no es consulta la seva voluntat per cap problema, ni petit ni gran. I el poble té dret a saber-ho tot; té dret a saber-ho perquè amb els seus diners i amb els fills que dona a l'exèrcit, ajuda i sosté el règim, de grat o per força.

Si la Dictadura va constituir-se per amagar al poble el fet de les responsabilitats del Marroc, avui, damunt d'aquelles responsabilitats se n'hi han afegit unes altres: les de la mateixa Dictadura; les de l'home o homes que feren possible la seva existència vergonyosa. El poble no ha oblidat, no oblidarà mai ni les unes ni les altres. Li costen massa sang, masses vexacions per a deixar-les córrer!

Seran inútils tota mena d'equilibris, tot aquest sistema d'estira i arrossa i passar temps que sembla que s'ha posat de moda a Espanya d'uns quants anys ençà. Tard o d'hora el poble haurà de saber la veritat i decidir el remei més convenient perquè aquestes anormalies no tornin a repetir-se.

Si el poble ha de manifestar-se, pacíficament o sorollosament, al carrer o a les urnes, el poble es manifestarà; si ha de capgirar-se el règim, el règim serà capgirat; si han d'enderrocar-se tots aquests ídols de fusta, daurada per fora però corcada per dintre, el poble no s'hi pensarà gens, i no us demanarà pas, senyor General Berenguer, ni a vós ni a ningú, si és o no és l'hora oportuna. Només cal esperar que es cansi.

Els pobles d'Espanya, senyors polítics d'ahir i d'avui, van obrint els ulls a una vida nova. Grat sia a Déu, sembla que comencen a deixar-se del somni letàrgic de llargues i llargues anyades. La Ibèria d'avui comença a oblidar el que un dia fou per a pensar amb el que ella pot esdevenir en un demà molt pròxim. Els llores d'altres temps són ja marçits, mentres que els futurs tenen una verda ufana. Vol viure no de records; sinó de realitats i d'esperances. Els pobles d'Espanya volen deixar d'ésser un recó d'Europa, una excepció d'Europa, per a ocupar en ella el lloc que els correspon. Per llur Constitució Política, per llur respecte a l'exterior, per llur vitalitat interior, avui aixequen la testa altívament i afirmen llurs voluntats regeneradores. Espanya vol llibertat; Espanya aspira a un règim democràtic en harmonia amb les corrents polítiques modernes; Espanya vol que se li construïxin escoles i que s'esploti la seva riquesa, més del cinquanta per cent de la qual resta avui improductiva.

I tot això, senyors polítics, tan els d'ahir com els d'avui no ho espera, no pot esperar-ho de vosaltres ni del règim que defensen. Heu defraudat per complet llurs esperances. Espanya vol homes nous; però només que considerin la política com una missió patriòtica; no monopolitzadors, usufructuaris vitalicis de la política.

Aquesta és la normalitat a la qual aspirem. Retardar-la, posar-hi traves, a més a més d'ésser inútil, és un delictes de lesa Pàtria.

Us ho diu l'últim dels ciutadans que paga la seva cèdula a l'Erari de l'Estat.

R. PLA I CORAL

Barcelona, Juliol 1930.

Mals exemples

Finides ja les notes suplicades que han sortit en els setmanaris locals i algun articlec carrincló on s'agraeix la generositat del nostre estimat Municipi, passats els moments d'entusiasme infantil promogut, allunyats ja una mica del record de les impressions rebudes i satisfets tots del resultat del viatge dels escolars i aprenents oïtins, hem volgut donar esplai a les nostres aficions reporterils, anant a esbrinar la veritat nua, sense pal·liatius ni parcialitats, entrevint directament un dels vailets afavorits.

Es clar que comptàvem amb l'esperançadora dita de que «els boigs i les criatures diuen la veritat» i la veritat, contràriament al que alguns, que li cerquen dues cares, n'opinen, cal que el públic sempre en sàpiga quelcom i si pot ésser tota.

Amb aquesta única intenció, i amb uns caramels a la butxaca, el rostre rialler i l'actitud paternal, hem agafat per el nostre compte a un infant xiroi, viu com la tinya, i l'hem interrogat perquè ens expliqués com va anar l'anada a l'Exposició i sortir al pas de rumors i rumorets que deixaven no gaire ben parats els *hermanus* del *Colegio de San Miguel*, fondistes dels nostres escolars i aprenents, durant la seva estada a la Ciutat Comtal.

—Sí, deliciós tot, rebonic, però...— ens feu el minyó.

—Però què? Digues... Què fou el que més et va plaure?

—De tot?... Els partits de foot-ball que jugàrem al pati del *Colegio*.

—Bé, home, però jo desitjo que m'expliquis quelcom del que vegeges al Palau Nacional, o al de Comunicacions, o al...

—Vaig veure-hi moltes coses, però allò que es diu explicar-les, no podria...

—Com s'entén! No hi havia un senyor mestre que us acompanyava i us feia notar tot allò que tenia una valor?

—No senyor, no; ni a mi ni a ningú no ens varen explicar res; dic mentida, a alguns si que els hi explicaven, fou a n'aquells que es va seleccionar i es va acompanyar també a veure com es feien els diaris, a la redacció, crec, de «Las Noticias», que no hi vàrem anar tots, no...

—Exageres; no crec pas que fessin diferències.

—Sí, sí que se'n feren, que també hi hagué qui fou distingit en la dispesa, ja que els que es va seleccionar menjaven a una altra casa, i de segur que força millor que nosaltres.

—Però digues que no quedàreu contents de la vida!

—Gens ni mica; a casa som pobres, però tenim sempre una bona escudelia i carn d'olla; els *hermanus* el primer dia ens donaren molt poca cosa i al segon... no gaire res; i el dormir, nosaltres érem 13 o 14 que ens feren dormir en un quart pis, damunt d'unes posts.

—Devieu tenir, però, somnier i matalaç?

—No senyor, no; de nosaltres ni un va tenir matalaç, i un servidor i un meu company amb prou feines llençol.

—Però com pot ésser que els vostres acompanyants permetessin això?

—Ells? Ni ho varen veure. Quan fórem encaixonats en el *Colegio*, es dirigiren a l'Hotel Peninsular, on amb tota seguretat tenien bona teca i bon llit.

—Aixís, doncs, no podia pas plaure't del tot l'anada?

—A mi, si tinc d'ésser-li franc, gens; amb aquestes condicions no hi tornaria. De res varen servir-me, ni per apagar-me la sed quan en tenia, els diners que va donar-me la mare al marxar. L'únic que recordaré de gust, és el berenar amb que varen obsequiar-nos els senyors de la Caixa de Pensions.

—Gràcies, minyó; té.—Vaig donar-li els caramels perquè s'endolcís quelcom els records, i tot marxant cap a casa em deia interiorment: Veus aquí que una idea ben altruïsta d'un bon conceller municipal, el senyor Descals Aubert, digne de tot elogi i ponderació, per manca d'interès i per descuit dels senyors acompanyants, Eugeni Parache, mestre nacional; Santiago Kibes, mestre, (un dels que es diu volia treure cent pessetes del recaptat en el partit pro-presos, per ingressar-les en la caixa de l'Olot F. C.), i el senyor P. Marsillach, auxiliar, s'haurà convertit, per a algun dels nostres escolars i per a tots els aprenents, en una excursió de trista recordança.

Al fer constar de nou el nostre elogi per el senyor Descals, iniciador i organitzador de l'anada, fem

constar també la nostra protesta a l'actitud d'aquests acompanyants que, oblidant a mans estranyes els infants, donaren, amb la seva estada al Peninsular i amb les seves preferències, un mal exemple.

D. SALBERT

Tenim a disposició de qui interessin les proves d'aquest minyó, que no és cap producte de la nostra fantasia; viu i treballa a Olot, i està disposat a mantenir aquestes afirmacions.

Les Arts

D'una extensa crítico-biografia publicada en l'important revista d'informació i expansió catalana «Catalonia» de Buenos Aires on s'ocupa de l'Exposició que feu a Barcelona el distingit escultor Jaume Martrús, ben conegut del olotins, i que per la seva extensió sentim no poder reproduir, ens plau copiar-ne el següent comentari que subscriu amb gust:

«Molt de temps hem esperat i no hem dubtat mai d'una manifestació d'en Martrús com la que va donar el mes passat al nostre poble.

A un temperament del tremp del nostre artista, el silenci és conscient fermentació que donarà, n'estem segurs, per glòria dels nostres, el fruit més preuat.

En el cel de les Belles Arts ha aparegut una nova llum de color ben definida que el temps anirà aclarint per brillar amb tota la esplendor.

Benvingut sigui.

Felicitem a l'amic Martrús.

Cinema, Teatre i Música

De les desastroses sessions de cinema d'aquests dos dies, no cal parlar-ne; com la majoria de les vegades, el públic fou obsequiat amb una llaua de les que fan època.

Al Teatre, divendres, feu vuit dies, es posà en escena «La sorpresa d'Eva» de Millàs Raurell, per la companyia d'Eduard Cabre. A nosaltres tan l'obra com els actors ens satisfieren; al públic però el final no li plagué; estem massa acostumats als finals amorosos de les pel·lícules americanes.

El dimecres, per uns quans aficionats i a benefici de les Colònies Escolars, es posà en escena en el mateix teatre la immortal obra del malograt Angel Guimerà «Mar i Cel». No parlarem de l'atreuiment de posar en escena aital obra, puix hi ha molt que dir-hi, i d'això ja se n'ha cuidat el públic; de totes maneres hem de creure que l'escolliren amb la intenció de portar més bon contingent de públic al teatre per tractar-se d'un benefici. De la seva actuació hem de dir-ne, que, si haguessin tingut la sort de portar-la fins al final com en el primer acte, no hauriem tingut més que lloances, doncs com aficionats no es pot demanar més, però no fou així i el segon acte es canvià completament, no millorant molt en el últim.

De totes maneres hi posaren el màxim esforç, i si no els sortí millor no fou pas per gust propi, ajudant-hi bastant l'actuació de l'actriu, la qual no ens satisfeu pas; per això solsament es mereixeren els aplausos.

Per a representar quatre úniques funcions en el Teatre Principal, es troba en la nostra ciutat la companyia, de l'eximí artista Enric Borràs.

Debuta avui amb l'obra «El Cardenal».

P. J.

Vària

«L'ESPURNA» DE LLEIDA

No cal dir que per ara creixen encara les esperances que abans de sortir ja teniem posades amb aquest setmanari de cultura i sociologia.

La valentia amb que ha sortit a la palestra és una prometença que es feren i que no dubtem que els companys de Lleida ens donaran.

Salut, amics.

FRANCESC MACIÀ

L'home digníssim, admirable capdill dels catalans de sentiment, per qui el mot política no sona, ha enviat als partits i premsa de Catalunya un manifest de la seva sinceritat, que comentarem, on es diu l'únic camí que hi ha per dignificar el poble.

NARCIS OLLER

El dissabte a la nit morí aquest il·lustre no-

vel·lista català que formava part de la generació que decidí el desveltament de les Lletres Catalanes.

Ell fou el primer que a Catalunya sabé escriure com un europeu.

Els Esports

Diumenge es jugà el partit anunciat entre el F. C. Apolo de Badalona i l'Olot F. C.

Ni els uns ni els altres feren gran cosa, assolint la victòria els de l'Apolo per 3 gols a 1 per que la seva actuació no fou tan desgraciada com la dels locals, que gairebé tots es limitaren a estar presents al camp. La composició de l'equip, però, ja no donava lloc a gaires esperances.

A les ordres de l'àrbitr Sr. Pagès, que feu un arbitratge discret, els equips s'aliniaren aixís:

Olot F. C., Arbós, Descals, Curós, Foradada, Picola, Pau I, Casademont, Oliva, Peidrò, Saez i Oliver.

Apolo F. C., Soldevila, Masanet, Sánchez, Mons, Company II, Queralt, Roura, Quinquilla Company I, Balada i Perelló.

■ En Domènec Güell ens prega fem constar que havent presentat la dimissió del seu càrrec de directiu de l'Olot F. C., no havent-la acceptat la Junta, aquesta li havia concedit un permís de 3 mesos a partir del 7 del prop-passat Juliol.

■ Segons la premsa diària, ha dimitit el càrrec que tenia a la Directiva de l'Olot F. C. el Sr. Josep M.ª de Bolós.

EXCURSIONISME

Per els dies 9 al 17 d'Agost un grup de joves pertanyents al Centre «Avant Sempre» realitzaran una excursió a les muntanyes del Canigó baix el següent itinerari: Olot, Molló, Vernet les Bains, Costabona, Faça de Roja, Py, Sahorre, Sant Martí del Canigó, Xalet dels Corballets, Puig Sec, Pic de Tretze Vents, Pic Rojat, Sept-Hommes, Puig Barbet, Pico de Canigó, Plà Guillem, Coll del Pal, Molló, Camprodón i Olot.

D'ací i d'allà

A la subscripció oberta a la «Concentració Republicana» pro-Colònies Escolars, publicada en un nombre anterior, han de sumar-s'hi cinc pessetes del senyor Esteve Hostench.

■ Del senyor Eudald Arqués d'aquesta hem rebut unes postals de vistes d'Olot i comarca, molt boniques d'impressió.

Amb el gust en que foren escollits els temes, fa que encara ressaltin més.

L'acompanyen unes notes-guia d'Olot, ben informades.

Dit senyor Arqués ens diu que cada sèrie consta de deu postals i que la seva edició és de deu sèries tirades en sèpia i esmalt, i que les té de venda en la seva llibreria al preu de 1'50 i 2 pessetes la sèrie.

Molt bones com també econòmiques de preu, són les GALLETES i BISCUITS

Maria Artiach

— Demaneu-les als millors establiments —

Distribuidor per la plaça

E. HOSTENCH TRASFÍ - Girona, 8. - Olot

■ Avui a les set del vespre tindrà lloc la inauguració de la «Sala Vayreda», d'exposicions, amb obres de Barnadas, Carbonell, Domenge, Gussinyé, Mas, Olivet Legares, Pasqual, Pujol, Solè Jorba, Vilà, Vila, Casadevall, Sala i Vèlez.

No cal dir que esperem amb gust dita obertura, i que celebrem la subvenció que l'Ajuntament té concedida.

■ Demà estaran oberts els estancs número 2 del Passeig de Blay; número 3 del carrer de Sant Rafel i número 5 del carrer de la Proa.

■ Demà estaran obertes les farmàcies dels senyors Cardelús i Fajula.

Electricitat Mèdica Cures per diatèrnia, so-
d'altura, etc.—Raigs X.
GASSIOT Plaça de l'Estel (Pla de Llacs)
entrada per l'avinguda Paluzie.

■ Al «Museum» municipal d'aquesta ciutat s'estan activant els treballs d'organització de la solemnitat del vint-i-cinc aniversari.

S'ens prega de fer pública la conveniència que els que posseeixin plànols i cartes geogràfiques olotines o comarcals, de cabuda ajustada al concepte general de iconografia i cartografia olotina, i vulguin deixar-los per a l'Exposició que es prepara, facin la mercè de facilitar-los el més aviat possible, per tal de simplificar i avençar la feina de distribució adequada. Així mateix als artistes olotins, als quals s'ha demanat la seva cooperació a la nova sala de Belles Arts de la secció local, s'els agrairà moltíssim la prompta facilitació de llurs aportacions.

Dirigeixi's tot al «Museum-Biblioteca, Olot»

En vigílies de les Festes del Tura es farà molt difícil l'admissió d'aportacions tardanes, per tal de no ésser materialment possible canviar repetidament la distribució d'exemplars.

COL·LEGI PLANTALECH

El dia primer de juliol s'obri aquest col·legi en el passeig de Blay, núm 12, primer pis; i pel setembre, en la casa de nova construcció, (propera a la Fàbrica «Joanelles») on s'hi donaran, a més de Primera Ensenyança, ensenyaments que oportunament s'exposaran en públic durant l'esmentat Setembre.

■ Del senyor Administrador de Correus de la nostra ciutat hem rebut una lletra en la qual recorda les responsabilitats en que incorren els recaders o altres persones en transportar cartes. Diu que es considera com a carta «todo objeto cerrado cuyo contenido no se indique ni pueda conocerse y todo escrito, aunque circule al descubierto, que tenga carácter actual y personal». Adverteix al públic que s'abstingui de lliurar cartes o postals als recaders o persones dedicades al transport per evitar les responsabilitats a les quals al·ludim abans i que consisteixen en el pagament del franqueig més una multa proporcionada a la defraudació.

Per bon savó, elegiu sempre el Chimo

Renta a la perfecció i no es gasta.—Una pastilla d'aquesta famosa marca, dura per dues de les altres.

Proveu-lo i us convencereu.

DISTRIBUIDOR PER LA PLAÇA:

E. Hostench Trasfí. - Girona, 8 - Olot.

■ Hem rebut dels aficionats que organitzaren la funció teatral a benefici de les Colònies Escolars que ressenyem en altre lloc, un detall minucios de les despeses i els ingressos que obtingueren.

Les despeses ascendeixen a 363'25 pessetes, els ingressos a 678'35 pessetes. Restava un benefici net per a les colònies de 315'10 pessetes.

Ens plaurà la pròxima setmana donar-ne detalladament la nota. Ens cal agrair en nom de la ciutat el desinterés i altruisme d'aquests joves, de la cobla «La Principal Olotina» i del «Trio Studium».

■ El dia 20 ha de tenir lloc el sorteig de les tradicionals cent lliures de Sant Bernat. Qui es cregui amb dret a participar-hi pot passar per la Casa Ciutat fins al dia 15 que li seran donades les informacions que calen.

■ Durant els dies 5, 6 i 7 de 9 a 12 del matí i de dos quarts de quatre a dos quarts de set de la tarda cal que els venedors presentin en els baixos de l'Hospici totes les balances, bàscules, romanès, pesos i mesures que han d'usar, per ésser inspeccionats.

CONSULTORI JUBERT

Malalties de les criatures.

Malalties de la pell.

Cirurgia infantil.—Cirurgia dels ossos.

Diagnòstics.

Traslladat: Plaça Constitució, 7, prals.-GIRONA

■ Demà diumenge, matí i tarda, tindrà lloc a Les Fontetes de Sardanyola un aplec de sardanes, prenent-hi part les cobles «La Principal Olotina» i «La Principal de Palafrugell».

■ Dimecres tingué lloc la despedida de la nostra Colònia escolar, que marxà a Cadaqués.

■ Per a demà s'anuncia un grandios ball a l'Avinguda de Sant Joan (Cases d'En Corda), el qual serà amenitzat per l'aplaudida orquestrina «Young Jazz».

